

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 985 ²	Τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Σάββατο 29 Ἰουνίου 2013 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Παῦλος ὁ ἀπόστολος

Ἐορτάζουν, ἀγαπητοί μου, οἱ κορυφαῖοι τῶν ἀποστόλων, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος. Ἀπὸ τοὺς δύο, ἐκεῖνος ποὺ κήρυξε περισσότερο μεταξὺ τῶν εἰδωλολατρῶν, εἶνε ὁ **Παῦλος**. Γι' αὐτὸ ὀνομάζεται «ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν» (βλ. Ρωμ. 11,13). Ἀπ' ὅλα δὲ τὰ ἔθνη, ἐκεῖ ποὺ κήρυξε περισσότερο εἶνε ἡ ἀγαπητὴ μας πατρίδα ἡ **Ἑλλάς**. Ἀπ' ὅλα δὲ τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀγάπησε ἰδιαίτερως τὴ **Μακεδονία** μας. Φίλιπποι, Θεσσαλονίκη, Βέροια, εἶνε πόλεις ποὺ ἐπισκέφθηκε καὶ ἔσπειρε τὸ λόγο τοῦ εὐαγγελίου. Μετὰ τὴ **Βέροια** κατέβηκε στὴν **Ἀθήνα** καὶ στὸν Ἄρειο Πάγο εἶπε· Ἀθηναῖοι, μετανοεῖτε! Ὑστερα πῆγε στὴν **Κόρινθο** καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη. Ἐφτασε καὶ στὴν **Πρέβεζα**, ποὺ τότε ὀνομαζόταν Νικόπολις, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ὀλόκληρο χειμῶνα. Ἐπισκέφθηκε ἐπίσης πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, καὶ τὶς μεγαλονήσους Κρήτη καὶ Κύπρο.

Καὶ ὄχι μόνο ἐπισκέφθηκε τὰ μέρη μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς 14 ἐπιστολές του 10 ἀπευθύνονται σὲ Ἕλληνες καὶ ἑλληνικὲς πόλεις. Τί τιμὴ ἀλλὰ καὶ τί εὐθύνη γιὰ τὸ ἔθνος μας! Θὰ ἔπρεπε νὰ τιμοῦμε ἰδιαίτερως τὸν ἀπόστολο Παῦλο.

Δὲν ἔχει ὅμως ἀνάγκη ἀπὸ δικούς μας ἐπαίνους. Τὸν ἐπαινεῖ ἡ **Ἐκκλησία** διὰ μέσου τῶν αἰῶνων μὲ ὠραιότατους ὕμνους. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸν ἐγκωμίασε ὁ βασιλεὺς τῶν ρητόρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀντάξιός μαθητῆς του, ὁ **ἱερός Χρυσόστομος**. Ὑπάρχουν 7 ὁμιλίες τοῦ Χρυσόστομου, μὲ τὶς ὁποῖες ἐγκωμιάζει τὸν ἀπόστολο Παῦλο.

Παῦλος ἀπόστολος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ! Ἄν θέλετε νὰ δῆτε μέχρι ποιό σημεῖο καταπτώσεως φτάνει ὁ ἄνθρωπος, δέστε τὸν Ἰούδα τὸν προδότη· κι ἂν θέλετε νὰ δῆτε μέχρι ποιό ὕψος φτάνει ὁ ἄνθρωπος, τότε δέστε τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὁμιλεῖ γι' αὐτὸν μὲ μεγάλη θερμότητα. Ἀφ' ὅ-

του ἔγινε ὁ κόσμος, λέει, πολλὲς ἅγιες μορφὲς ἔζησαν· ἀλλ' **ἀνώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἁγίους** εἶνε ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

● Εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ τὸν **Ἄβελ**, τὸ ἄκακο ἐκεῖνο ἀρνάκι ποὺ ἔσφαξε μὲ τὸ μαχαίρι ὁ κατοῦργος ἀδελφός του ὁ Κάιν. Γιατὶ ὁ Παῦλος κατεδιώκετο ὄχι ἀπὸ ἓναν ἀλλ' ἀπὸ πολλοὺς Κάιν, τοὺς ἀπίστους Ἰουδαίους, ποὺ σὲ κάθε βῆμα τὸν κατεδίωκαν καὶ ἤθελαν νὰ πιοῦν τὸ αἷμα του. Ἀνώτερος τοῦ Ἄβελ· διότι ὁ Παῦλος ὄχι μόνο μιὰ μέρα, ἀλλὰ διαρκῶς θυσιαζόταν γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ ἔλεγε «*Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω*» (Α' Κορ. 15,31).

● Ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Ἄβελ ὁ Παῦλος· ἀλλ' ἀνώτερος, λέει ὁ Χρυσόστομος, κι **ἀπὸ τὸ Νῶε**, ποὺ ἔφτιαξε κιβωτό, μέσα στὴν ὁποία διασώθηκαν 8 ψυχὲς καὶ ἔγιναν ὁ σπόρος μιᾶς νέας ἀνθρωπότητας. Διότι ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔφτιαξε μιὰ κιβωτὸ ὄχι ἀπὸ σανίδια καὶ πίσσα, ἀλλὰ κιβωτὸ ἄφθαρτη, ποὺ ἔσωσε ὄχι 8 ἀλλὰ μυριάδες ψυχές. Καὶ ἡ πνευματικὴ κιβωτὸς τοῦ Παύλου εἶνε ἡ διδασκαλία του, οἱ 14 ἐπιστολές του, πού, μέσα σ' ἓναν ἄλλο κατακλυσμὸ, διαπορθμεύουν πρὸς τὸν οὐρανὸ μὲ ἀσφάλεια κάθε ψυχὴ ποὺ καταφεύγει ἐκεῖ.

● Ἀνώτερος τοῦ Ἄβελ, ἀνώτερος τοῦ Νῶε· ἀλλ' ἀνώτερος κι **ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ**, ποὺ ἐγκατέλειψε πατέρα καὶ πατρίδα γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ Θεὸ ἐκεῖ ποὺ τοῦ ὑπεδείκνυε. Διότι ὁ Παῦλος, μετὰ τὸ ὄραμα τῆς Δαμασκοῦ, ἐγκατέλειψε περισσότερο, ἄφησε τὰ πάντα γιὰ τὸ Χριστό· ὄχι μόνο τὸ σπίτι καὶ τὴν πατρίδα του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐβραϊκὴ του καταγωγὴ, καὶ τὴν ἰουδαϊκὴ θρησκεία, καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ φαρισαίου, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐπίγειο, καὶ ἔλεγε· «*Τὰ πάντα ἐζημιώθην, καὶ ἠγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω*» (Φιλιπ. 3,8). Ὅλα ὅσα ἐκτιμᾷ ὁ κόσμος, τὰ θεωρῶ σκουπίδια ἐμπρὸς στὸ Χριστό.

● Ὁ **Ἰὼβ** ἦταν ἥρωας ὑπομονῆς στοὺς πειρασμούς. Πάλεψε μὲ δοκιμασίες οἰκογενειακὲς καὶ προσωπικὲς. Ἀνώτερος ὅμως ἀναδείχθη-

κε ὁ Παῦλος. Διότι ὡς ἀπόστολος ὑπέφερε ὄχι γιὰ ἓνα μόνο χρονικὸ διάστημα ἀλλὰ γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ. Καὶ ὄχι γιὰ μιὰ δική του οἰκογένεια ἀλλὰ γιὰ τὴ μεγάλη οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Εἶχε τὴ «*μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν*» (Β' Κορ. 11,28). Συνέπασχε κάθε στιγμή γιὰ κάθε τι μὲ τὸν καθένα. Ἔγινε «*τοῖς πᾶσι τὰ πάντα*» (Α' Κορ. 9,22). Ποιὸς μπορεῖ νὰ μετρήσῃ τὶς περιπέτειες, τοὺς διωγμούς, τὶς στερήσεις, τοὺς κινδύνους, τὰ ναυάγια, τὶς κακουχίες, τὶς συλλήψεις, τοὺς ῥαβδισμούς, τὶς ἀλυσίδες, τὶς φυλακίσεις, τὶς δίκες, τὶς ἐγκαταλείψεις φίλων, τὸν «*σκόλοπα τῆ σαρκί*» (Β' Κορ. 12,7), τὰ αἵματα, τὸ μαρτυρικὸ θάνατο;

● Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναδείχθηκε, ἀκόμη, ἀνώτερος κι ἀπὸ τὸ **Δαυῖδ**. Διότι ἂν ὁ Δαυῖδ μετανόησε, πολὺ περισσότερο ὁ Παῦλος· καὶ ἂν ἐκεῖνος ἔγραψε ψαλμούς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ Παῦλος συνέθεσε ποιήματα τῆς Καινῆς Διαθήκης.

● Ἀλλὰ κι ἀπὸ τοὺς **ἄλλους ἀγίους καὶ προφήτες** ἀνώτερος ὑπῆρξε ὁ ἀπόστολος Παῦλος· ἀνώτερος ἀπὸ τὸν **Ἡσαΐα**, ἀνώτερος ἀπὸ τὸν **Ἱερεμία**, ἀνώτερος ἀπὸ τὸν **Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο**, ἀνώτερος ἀκόμα καὶ ἀπὸ τοὺς **ἀγγέλους**. Δὲν τὸ λέω ἐγώ, τὸ λέει ὁ Χρυσόστομος. Γιατὶ –δὲν εἶνε ψέμα– εἶχε φτερὰ ἀγγέλων καὶ μ' αὐτὰ πέταξε πολὺ ψηλά, πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα, πέρα ἀπὸ τοὺς γαλαξίες καὶ τὶς ἐσχατιὲς τῆς δημιουργίας, μέχρι «*τρίτου οὐρανοῦ*», «*καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι*» (Β' Κορ. 12,2,4).

Αὐτὸς εἶνε ὁ Παῦλος. Μὰ **πῶς ἔφτασε σὲ τέτοιο ὕψος;**

Ἔφτασε, διότι **εἶχε πολλὰς ἀρετές**.

● Ἡ κυριώτερη ἀρετὴ του –πού ἐμεῖς ἀπ' αὐτὴν δὲν ἔχουμε οὔτε κουκκούτσι– εἶνε ἡ **ταπεινὼσι**. Ἄν καὶ εἶχε χαρίσματα, ἂν καὶ ἔκανε θαύματα, ἐν τούτοις αὐτὰ δὲν τὰ θεωροῦσε δικά του· τὰ ἀπέδιδε στὸ Θεό. «Ὁ Θεὸς μὲ ἔσωσε», ἔλεγε, «ὁ Χριστὸς μὲ λύτρωσε», «ὁ Χριστὸς μὲ δυνάμωσε» (βλ. Α' Τιμ. 3,11· 4,17)· «εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν» (βλ. Ρωμ. 1,8). Δικά του θεωροῦσε μόνο τὰ ἀμαρτήματα πού ἔκανε· ὅτι κάποτε ἦταν διώκτης καὶ βλάσφημος. Κι ὅταν μετανόησε, ἔκλαιγε γι' αὐτὰ καὶ ταπεινῶνε τὸν ἑαυτὸ του ὅλο καὶ περισσότερο. Στὴν ἀρχὴ ἔλεγε· «*Ἐγὼ εἶμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων*» (Α' Κορ. 15,9). Μετὰ ἔλεγε· Ἐγὼ εἶμι ὁ ἀμαρτωλότερος ἀπ' ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ὁ «*ἐλαχιστότερος πάντων τῶν ἁγίων*» (Ἐφ. 3,8). Κι ὅταν πλέον πλησίαζε τὸ τέλος του, ἔγραψε· Εἶμι ὁ πιὸ ἀμαρτωλὸς ὄ-

λου τοῦ κόσμου, ὅλων τῶν ἀνθρώπων· «*Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ*» (Α' Τιμ. 1,15). Ὡ μεγαλεῖο, ὧ «*ὑψοποιὸς*» ταπεινώσεις!

● Ἀλλὰ μαζί μὲ τὴν ταπεινὼσι ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶχε τὴν **ἀγάπη**. Ἀγάπη ὄχι πρὸς συγγενεῖς καὶ φίλους μόνο· ἀγάπη καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς, τοὺς διώκτες του. Καὶ πρὸ παντὸς ἀγάπη, θεῖον ἔρωτα, στὸ Χριστό. Διαβάστε δύο ὠραιότατες περικοπές. Ἡ μία εἶνε ἀπὸ τὸ ὄγδοο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς καὶ λέει· Ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; Τίποτε (βλ. Ρωμ. 8,35 κ.έ.). Ἡ ἄλλη εἶνε τὸ δέκατο τρίτο κεφάλαιο τῆς Πρώτης πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς καὶ ζωγραφίζει τὰ γνωρίσματα τῆς ἀπέραντης ἐν Χριστῷ ἀγάπης (βλ. Α' Κορ. κεφ. 13ο).

● Εἶχε ἀκόμη **ζῆλο**. Ζῆλο σὰν τὸν κυνηγὸ καὶ σὰν τὸν ψαρᾶ. Σὰν κυνηγὸς καὶ σὰν ψαρᾶς ἔρριξε τὰ δίχτυα του καὶ στὴν Ἀθήνα, καὶ στὴν Ἔφεσο, καὶ στὰς Κολασσάς, καὶ στὴ Γαλατία, καὶ παντοῦ στὰ ἔθνη. Θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του χρεώστη σὲ ὅλους. Φωτιὰ ἔκαιγε μέσα του γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν. Καὶ ἔλεγε· «Ἄς πάω ἐγὼ στὴν κόλασι, ἀρκεῖ νὰ σωθοῦν οἱ ἀδελφοί μου» (βλ. Ρωμ. 9,3). Τὸ ῥητὸ πού ταιριάζει κατ' ἐξοχὴν στὴν φλογερὴ ψυχὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶνε «*Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με*» (Ψαλμ. 68,10).

Δὲν ἦταν αὐτὸς ἀπὸ λάσπη, ἦταν ἀπὸ ἀσήμι· δὲν ἦταν αὐτὸς ἀπὸ ἀσήμι, ἦταν ἀπὸ χρυσάφι· δὲν ἦταν ἀπὸ χρυσάφι, ἦταν ἀπὸ διαμάντι, **ἀδαμάντινη ψυχὴ**. Ἄν σὲ μιὰ ζυγαριά, λέει ὁ Χρυσόστομος, βάλουμε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ὅ,τι πολὺτιμο ἔχει ὁ κόσμος (διαμάντια, χρυσάφια κ.λπ.), κι ἀπὸ τὴν ἄλλη βάλουμε τὴν ψυχὴ τοῦ Παύλου, ἡ ζυγαριὰ θὰ κλίνῃ ἐκεῖ πού εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ Παύλου.

Γεννάται, ἀδελφοί μου, τὸ ἐρώτημα· **ἐμεῖς τιμοῦμε τὸν ἀπόστολο Παῦλο;** Δυστυχῶς δὲν τὸν τιμοῦμε. Ἀπόδειξις, ὅτι δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ ναοὶ στὸ ὄνομά του, οὔτε δίδεται στὰ παιδιὰ συχνὰ τὸ ὄνομα *Παῦλος*. Καὶ ὅμως μετὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερος ἅγιος ἀπὸ αὐτόν. Οἱ Ῥῶσοι τὸν τιμοῦν περισσότερο ἀπὸ μᾶς. Ἄς σκεφτοῦμε ὅτι, ἂν δὲν ἐρχόταν ὁ Παῦλος στὴν πατρίδα μας γιὰ νὰ κηρύξῃ τὸ Χριστό, θὰ ἤμασταν ἀκόμα εἰδωλολάτρες, μακριὰ ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεό, καὶ θὰ προσκυνούσαμε τὶς πέτρες.

Εἴσθε ὁ Κύριος διὰ τῶν πρεσβειῶν του νὰ μᾶς ἐλεήσῃ καὶ νὰ μᾶς σώσῃ.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος